

בתי המשפט

א 032631/07

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 21/06/2009

בפני: כבוד השופט מיכאל תמיר

בעניין: 1. גל ליאת

2. גלינוס לילי

תובעות

אבי יגאל

ע"י ב"כ עו"ד

נגד

אמריקנה אינס ישראל בע"מ (מלון "אמריקנה")

נתבעת

מאיר סויסה

ע"י ב"כ עו"ד

פסק דין

פסק הדין ניתן לאחר הגשת סיכומים בכתב בתביעה כספית בגין סך של 150,000 ₪ שהגישו התובעות נגד הנתבעת.

בכתב התביעה נטען כי באחד מדפי אתר האינטרנט של הנתבעת, אשר מציג מידע פרסומי ושיווקי על מלון "אמריקנה" באילת, מופיעה תמונה צבעונית המציגה את התובעות כשהן רוחצות בג'קוזי של המלון בבגד ים ביקיני – פרסום אשר נעשה ללא ידיעתן וללא הסכמתן של התובעות. לטענת התובעות, הצלם אשר צילם אותן בעת שרחצו בג'קוזי לא היה מוכר להן, לא טרח להזדהות בפניהן ולא אמר להן כי הצילום נעשה למטרת פרסום באתר האינטרנט של המלון. עוד נטען כי מאז פרסום התמונה המדוברת ובמשך כשנתיים, אלפי גולשים נחשפו לתמונה וצפו בה, ובכך נפגעו פרטיותן של התובעות, כבודן ורצונן שלא להיחשף בפני הציבור. לטענת ב"כ התובעות, פרסום התמונה באתר מהווה הפרה של חוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981, חוק עשיית עושר שלא במשפט תשל"ט-1979, חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 וחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. כמו-כן נטען כי הנתבעת התרשלה כלפי התובעות בכך שהרשתה את פרסום התמונה באתר מבלי לקבל את הסכמתן של התובעות, ובכך שלא התנהגה כפי שבעל מלון סביר אחר היה נוהג כלפי אורחיו. התובעות העריכו את נזקייהן בגין פגיעה בפרטיותן ובין עגמת הנפש שנגרמה להן בסך של 75,000 ₪ לכל אחת מהן.

בכתב ההגנה נטען, בין היתר, כי הצלם אשר צילם את התמונה ובן לוויה אשר היה עמו פנו אל המתרחצות בבקשה ברורה לקבל את הסכמתן לצילום במטרה לעשות שימוש בתמונות באתר האינטרנט של המלון, והסכמתן של המתרחצות לבקשתם הייתה ברורה אף היא. לטענת ב"כ

בתי המשפט

א 032631/07

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 21/06/2009

בפני: כבוד השופט מיכאל תמיר

הנתבעת, בתמונה נשוא התביעה וכן בתמונות האחרות אשר צולמו ומצורפות לכתב ההגנה, ניכר כי המצולמות משתפות פעולה עם הצילום הואיל והן נחזות כשהן מישירות מבט למצלמה ומחייכות. כמו-כן נטען כי לבושו של הצלם ותיק הצילום הגדול שנשא עימו העידו אף הם על כך שהמצולמות ידעו מה הייתה מטרת הצילום והביעו את הסכמתן לכך. הוכחש כי השימוש בתמונה נעשה לצורך עשיית רווח, פרסום או קידום מכירות, ונטען כי המצולמות אינן ידועניות, מפורסמות או נשות ציבור אשר ניתן לעשות רווח מהשימוש בדמותן. כמו-כן הוכחש כי הנתבעת הפיקה רווח כלשהו מהשימוש בתמונה, אשר פורסמה לדבריה באתר עלום ובעל רמת פעילות נמוכה מאוד. עוד נטען כי מדובר בתמונה קטנה בגודלה, אסטטית ומכובדת שאינה פוגעת בצנעת הפרט של מאן דהוא. ב"כ הנתבעות טען כי הואיל והמצולמות נתנו את הסכמתן לפרסום התמונה באתר, במפורש או מכללא, הרי שלא היה בפרסום משום התרשלות כלפיהן או משום הפרה של הוראות החוק אשר מופיעות בכתב התביעה.

התובעות הגישו כתב תשובה שבו חזרו וטענו כי הצלם לא הציג את עצמו, וכן הכחישו את טענת הנתבעת בכתב ההגנה לפיה הצלם הגיע לגיקוזי יחד עם בן לוויה. כמו-כן נטען כי התובעות לא התבקשו בכל צורה שהיא ליתן הסכמתן להצגת התמונות באתר האינטרנט, וממילא גם לא הביעו את הסכמתן לכך.

בתצהירי עדותן הראשית הצהירו התובעות כי הבינו שהצלם מצלם את אורחי המלון על-מנת שיוכלו לרכוש למזכרת אישית תמונות שיוצגו לאחר מכן בלובי. התובעות הצהירו כי לא חשבו, לא שיערו ולא העלו בדעתן שהתמונות נועדו לפרסום פומבי בכל צורה שהיא, והדגישו כי אילו היו יודעות זאת, הן היו מתנגדות לכך בכל תוקף. כמו-כן הצהירו התובעות כי התמונות לא הוצגו בפניהן לפני פרסומן באתר.

בנוסף לתצהירי התובעות עצמן, הוגש מטעמן תצהיר עדות ראשית נוסף של מר אלי בוטרה, אשר הצהיר כי הינו חבר של התובעת 1. מר בוטרה הצהיר כי תוך כדי גלישה באתרי אינטרנט של בתי מלון שונים באילת ראה את התמונה נשוא התביעה והתקשר לטלפון הנייד של חברתו, התובעת 1, על-מנת לספר לה על כך. על-פי תצהירו של בוטרה, התובעת 1 חשבה שמדובר ב"מתחיה" קומית, ורק לאחר שנכנסה לאינטרנט תוך כדי השיחה הבינה שתמונתה התפרסמה והייתה מופתעת לחלוטין. כמו-כן הצהיר מר בוטרה כי זכור לו היטב שהתובעת 1 כעסה ואמרה ש"זו חוצפה ממדרגה ראשונה".

בתי המשפט

א 032631/07

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 21/06/2009

בפני: כבוד השופט מיכאל תמיר

מר גיל זילברמן הגיש תצהיר עדות ראשית מטעם הנתבעת, והצהיר כי הינו צלם ואחד מבעלי המניות בחברת בייטק תקשורת בע"מ (להלן: "בייטק") העוסקת מזה שנים רבות בבניית אתרי אינטרנט. מר זילברמן הצהיר כי בייטק התקשרה עם מלון "אמריקנה" לצורך הקמת אתר אינטרנט עבור המלון, ובמסגרת זו נשלח לצלם את מתקניו של המלון על-מנת שהצילומים יוצגו באתר האינטרנט. לדבריו, ביום 23/5/05 ערך צילומים בסביבת המלון כשהוא מלווה בנציגת המלון, הגב' ג'נירה קולוסי, ונכנס לחדר הג'קוזי כמו גם לכל שאר המתקנים במלון, כשהוא אוחז מצלמה מקצועית גדולה ובולטת לעין שמחוברת לחצובה פתוחה. מר זילברמן הצהיר כי מייד בסמוך לכניסתו לחדר פנה אל שלוש הרוחצות ושאל אותן בצורה הברורה ביותר אם הן מסכימות להצטלם לאתר האינטרנט של המלון, ושלושתן הסכימו. כמו-כן הצהיר מר זילברמן כי הרוחצות נהנו מהצילומים, התבדחו, חייכו ושיתפו פעולה באופן מלא. עוד עולה מהתצהיר כי התמונה נשוא התביעה הוצגה באחד העמודים הפנימיים של אתר האינטרנט במהלך חודש יולי 2005 לראשונה, והוסרה ביום 21/3/07 מייד עם קבלת פנייתו של המלון לבייטק בנדון.

ב"כ הנתבעת ביקש לזמן לעדות ללא תצהיר את הגב' ג'נירה קולוסי, אולם בסופו של דבר הגב' קולוסי, אשר נטען כי שהתה באותה העת מחוץ לישראל, לא התייצבה לדיון ההוכחות.

במהלך הדיון נחקרו המצהירים בחקירה נגדית. בסמוך לפני חקירתו של מר זילברמן, טען ב"כ הנתבעת כי בירר שוב את עניין נוכחותה של נציגת המלון בחדר הג'קוזי בעת שצולמה התמונה, והסתבר לו שמר זילברמן איננו זוכר אם הייתה נוכחת. לפיכך, ב"כ הנתבעת ביקש לתקן את תצהירו של מר זילברמן בהתאם. לאחר חקירה ראשית קצרה של מר זילברמן נדחתה בקשתו של ב"כ הנתבעת, ונקבע כי אפשר יהיה להתייחס לכך בסיכומים. בסוף הדיון נדחתה בקשתו של ב"כ התובעות לברר פרטים נוספים בשרת הנתבעת לגבי המשתמשים באתר האינטרנט, אולם התקבלה בקשה אחרת של ב"כ התובעות להורות לנתבעת או למר זילברמן להמציא עותק מהסכם ההתקשרות או הזמנת העבודה בין המלון לבין החברה.

לאחר הדיון הומצא לב"כ לנתבעת ולבית המשפט העתק של מסמך המכונה "הזמנת עבודה" לבנייתו ותפעולו של אתר האינטרנט של הנתבעת. לאחר מכן הגישו הצדדים סיכומים בכתב, ובנוסף הגיש כל אחד מבאי כוח הצדדים בקשות לצירוף אסמכתאות משפטיות.

בתי המשפט

א 032631/07

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 21/06/2009

בפני: כבוד השופט מיכאל תמיר

דין

התביעה שבפני מעלה מספר שאלות משפטיות, לרבות סוגיות מתחום דיני הגנת הפרטיות, אך בטרם אתייחס לכך, אדון בשאלה העובדתית המרכזית אשר שנויה במחלוקת בין הצדדים: האם התובעות הסכימו לפרסום תמונתן באתר האינטרנט של המלון?

לטענת התובעות בכתב התביעה, הצלם לא הזדהה בפניהן ולא אמר להן שצילומן נעשה למטרת פרסום באתר האינטרנט של המלון (סעיף 8 לכתב התביעה). כמו-כן טוענות התובעות כי לא הביעו את הסכמתן בשום אופן ובשום צורה לפרסום תמונתן הנ"ל ברבים או באתר אינטרנט כלשהו (סעיף 9 לכתב התביעה). אל מול זאת, בכתב ההגנה נטען כי הצלם הזדהה בפני המצולמות, ולאחר מכן פנה אליהן יחד עם בן לוויה שהיה עימו בבקשה ברורה לצלם אותן ולעשות שימוש בתמונה באתר האינטרנט של המלון, והמצולמות נתנו את הסכמתן המלאה המפורשת ו/או מכללא (סעיפים 10 ו-11 לכתב ההגנה).

גרסתן של התובעות נותרה עקבית בתצהירי עדותן הראשית. התובעות חזרו על הטענות שבכתב התביעה, הדגישו כי לא הביעו את הסכמתן לפרסום התמונה באתר האינטרנט, והבהירו כי חשבו שהצלם מצלם את אורחי המלון כדי שיוכלו לרכוש תמונות למזכרת אישית. לעומת זאת, גרסתו העובדתית של מר זילברמן בתצהירו שונה במידת מה מזו שמופיעה בכתב ההגנה. כך למשל, מר זילברמן הצהיר כי היה מלווה בבת לוויה שהיא נציגת המלון ולא בבן לוויה כפי שנכתב בכתב ההגנה. כמו-כן עולה מתצהירו של הצלם כי הוא בלבד, ללא הנציגה המלווה, פנה אל התובעות ושאל אותן אם הן מסכימות להצטלם באתר האינטרנט, וזאת בניגוד לאמור בכתב ההגנה.

ב"כ הנתבעת הפנה את תשומת ליבו של בית המשפט בסיכומיו לכך שחלקים רבים בתצהירי התובעות זהים זה לזה, ולכך שעלה מהחקירות הנגדיות שהתובעות החליפו ביניהן חוויות בנוגע לאירוע, כשלטענתו, יש בכך משום תיאום עדויות. אינני סבור כי הייתה בהחלפת החוויות הספונטאנית בנוגע לאירוע בין שתי התובעות, שהינן אם ובת, משום תיאום עדויות. לגבי נוסח התצהירים, הואיל ומדובר באותו אירוע שבו היו נוכחות שתי התובעות ומשלא התרשמתי כי התובעות ניסו באופן מכוון להתאים את עדויותיהן זו לזו, הרי שאינני רואה מקום לפסול את התצהירים או להפחית מן המשקל שיש לייחס להם.

בתי המשפט

א 032631/07

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 21/06/2009

בפני: כבוד השופט מיכאל תמיר

טענה נוספת בסיכומי הנתבעת היא כי התובעות העידו לראשונה בחקירתן הנגדית שסברו כי התמונות צולמו לצורך הצגתן בלובי, על-מנת שאורחי המלון יוכלו לרכוש אותן כמזכרת אישית. לפיכך נטען כי עדותן של התובעות בעניין זה הינה עדות כבושה שיש לייחס לה משקל מועט עד אפסי וכן הרחבת חזית אסורה. ואולם, מעיון בתיק עולה כי טענתן הנ"ל של התובעות בחקירתן מופיעה באופן מפורש גם בתצהירי העדות הראשית שלהן (סעיף 4). כמו-כן יצוין כי מדובר בטענה אשר מבהירה ומפרטת את האמור בכתב התביעה שלפיו התובעות לא ידעו על הכוונה לפרסם את התמונות באינטרנט ולא הביעו את הסכמתן לכך (סעיפים 7, 9 ו-10 לכתב התביעה). יתר על כן, נראה כי הטענה נטענה בתצהירי התובעות בתגובה לשאלה הרטורית לכאורה המופיעה בסעיף 9 לכתב ההגנה: "אם צילום התמונה לא נעשה לצורך הצגת התמונה באתר האינטרנט, לאיזו מטרה אחרת נועד?". אשר על כן, אינני סבור שיש בטענתן של התובעות לפיה חשבו שהתמונות מצולמות עבור אורחי המלון בלבד משום עדות כבושה או הרחבת חזית אסורה.

ב"כ הנתבעת ניסה להצביע על חוסר עקביות ועל סתירות בעדויותיהן של התובעות בעניין שיחה שהתנהלה בינן לבין עצמן או בינן לבין הצלם בעת צילום התמונות. לאחר עיון בקטעים הרלוונטיים בפרוטוקול הדיון ולנוכח התרשמותי מעדותן של התובעות במהלך החקירה הנגדית, הנני סבור כי על אף שישנם הבדלים מסוימים בין העדויות, אין בכך כדי לערער את אמיתות גרסתן של התובעות. למעשה, שתי התובעות העידו כי התובעת 2 שאלה את התובעת 1 לפשר הצילום, התובעת 1 השיבה שכך נהוג בבתי המלון וכי יוכלו לראות את התמונות אחר כך, והצלם שמע את השיחה ואישר את הדברים.

בסיכומי התובעות נטען בנוסף כי עדותן של התובעות בעניין השיחה הנ"ל שהתקיימה בעת צילום התמונות מהווה אף היא עדות כבושה והרחבת חזית אסורה. התובעת 1 העידה כי לא מצאה לנכון להתייחס לעניין חילופי הדברים בעת הצילום כיוון שזה היה מהלך קצר מאוד, וכפי שצוין בתצהיריהן של התובעות, לא נשאל או נאמר יותר מידי (עמוד 9 לפרוטוקול בשורות 22-25 וסעיפי 4 לתצהירים). הגם אם אין מקום לקבל הסבר זה של התובעת 1 לכבישת העדות, ואף אם יש להתעלם מהטענה לגבי השיחה שהתקיימה בעת צילום התמונות בשל הרחבת חזית, הרי שגרסתן של התובעות לפיה לא ידעו על הכוונה לפרסם את תמונתן באתר האינטרנט ולא הביעו את הסכמתן לפרסומה לא נסתרה.

בתי המשפט

א 032631/07

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 21/06/2009

בפני: כבוד השופט מיכאל תמיר

עדותו של מר אלי בוטרה מחזקת אף היא את עדותה של התובעת 1 כי לא ידעה על הכוונה לפרסם את התמונה, ונדע לה על הפרסום לראשונה לאחר שכן זוגה הבחין בתמונה במקרה באתר האינטרנט של המלון.

אל מול עדויותיהן של התובעות, עדותו של הצלם, מר גיל זילברמן, הייתה מעורפלת ולעיתים אף לא תאמה את הטענות בתצהיר עדותו הראשית ובכתב ההגנה. מר זילברמן השיב על שאלות רבות בחקירתו הנגדית כי הוא איננו זוכר או איננו יודע, וזאת במיוחד בכל הנוגע לנוכחותה של נציגת המלון אשר התלוותה אליו. כך למשל, מר זילברמן העיד כי "קשה לי לזכור האם עובדת המלון נכנסה 5 דקות לפני, או איתי או דקה אחרי זה" (עמוד 20 לפרוטוקול בשורות 5-6), ובהמשך העיד "אני לא זוכר מתי גנירה נכנסה לחדר הג'קוזי. יכול להיות שנכנסנו בנפרד. אני לא יודע אם היא הייתה איתי או הייתה שם וקראה לי" (עמוד 23 בשורות 15-16). מעדותו זו של מר זילברמן עולה לראשונה כי ייתכן שנציגת המלון כלל לא הייתה נוכחת בחדר הג'קוזי בעת שצולמו התמונות, כאשר מכתב ההגנה ומהתצהיר עולה בבירור כי הנציגה הייתה בחדר. יצוין כי ב"כ הנתבעת ביקש לתקן את תצהירו של מר זילברמן בעניין זה לראשונה לפני חקירתו הנגדית, ובקשתו נדחתה. על כל פנים, אין בפני בית המשפט כל בקשה לתיקון כתב ההגנה, שגם הוא אינו תואם את עדותו של מר זילברמן. כפי שצוין לעיל, נציגת המלון לא התייצבה בסופו של דבר לדיון על-מנת למסור את עדותה לגבי האירוע, ומר זילברמן העיד כי אין לו הסבר לכך שהיא לא העידה במשפט (עמוד 23 לפרוטוקול בשורות 3-5).

זאת ועוד, כאשר נשאל מר זילברמן בחקירתו האם התובעות ביקשו לראות את התמונות שצולמו, והאם הן ראו את התמונות לפני שהוצגו בפניהן בבת המשפט, השיב תחילה כי איננו זוכר ואיננו יודע (עמוד 24 לפרוטוקול בשורות 4-8). לאחר מכן העיד "לא פגשתי את התובעות פעם נוספת מעבר לאירוע. אני לא זוכר אם הראיתי להן את התמונות או אם שאלתי איך קוראים להן. לא לקחתי כתובת או מספר טלפון ואני לא זוכר אם דיברתי איתן בצורה כלשהי לאחר מכן" (עמוד 26 בשורות 1-17). מכאן שלא נסתרה גרסתן של התובעות לפיה כלל לא הוצגו בפניהן התמונות שצולמו, וכי ראו את התמונה נשוא התביעה לראשונה למעלה משנתיים לאחר שפורסמה באתר האינטרנט. לעומת זאת, יש קושי לקבל את גרסתו של הצלם כי ביקש את הסכמתן המפורשת של התובעות לפרסום תמונתן מבלי להציג בפניהן את התמונות שצולמו, וזאת על-אף שהצילום בוצע במצלמה דיגיטאלית.

בתי המשפט

א 032631/07

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 21/06/2009

בפני: כבוד השופט מיכאל תמיר

מר זילברמן העיד כי לא החתים את התובעות על מסמך לפיו הן מסכימות לפרסום התמונה, ואף לא ערך תרשומת בעניין זה (עמוד 24 בשורות 19-23). בהמשך הודה כי בעקבות האירוע הבין "שיש אנשים שלא מסכימים על פניו, אז כדאי שבעל המלון יהיו מסודרים בנוגע לעניין הזה" (עמוד 24 בשורות 26-27), ובהמשך העיד: "הפקדת הלקחים היחידה מבחינתנו, הוא לחדד ולומר כי הולכים לצלם. לוודא כי דברים כתובים, או לחילופין לצלם אבל בלי אנשים בג'קוזי" (עמוד 25 בשורות 2-4). מעדות זו עולה כי ייתכן שבמקרה שלפנינו הדברים לא היו ברורים דיים, ועל-אף שהתובעות הביעו את הסכמתן לצילום עצמו ואף שיתפו פעולה עם הצלם, לא התקבלה הסכמתן לפרסום התמונות באתר האינטרנט.

לאור כל האמור לעיל, הנני קובע כי לא עלה בידי הנתבעת לסתור את גרסתן של התובעות לפיה לא ידעו שהתמונות מיועדות לפרסום באתר האינטרנט ולא הביעו את הסכמתן לכך.

בכתב התביעה ישנה התייחסות לשורה של הוראות חוק אשר נטען כי הופרו על-ידי הנתבעת. בסיכומי זנח ב"כ התובעת את טענותיו לגבי חלק מהוראות החוק המוזכרות בכתב התביעה, והתמקד בטענות להפרת חוק הגנת הפרטיות תשמ"א-1981 (להלן: "חוק הגנת הפרטיות") וכן ברשלנות והפרת חובה חקוקה על-פי פקודת הנזיקין [נוסח חדש].

סעיף 2 לחוק הגנת הפרטיות מונה שורה של מצבים שמהווים פגיעה בפרטיות. בענייננו הפנה ב"כ התובעות לחלופות המנויות בסעיפים 2(4), (6) ו- (11) לחוק. בדיון שלהלן אבחן האם יש בפרסום תמונתן של התובעות משום פגיעה בפרטיותן על-פי אחת מהחלופות הנ"ל.

מעיון בתמונה עולה כי התובעות מצולמות יחד עם אישה נוספת בג'קוזי של בית המלון כשהן לבושות בבגד ים, וכאשר כל גופן עד לקו הכתפיים לערך נמצא מתחת למים ולכן איננו חשוף. מהתמונה עצמה וכן מהכיתוב שבצידה עולה כי מדובר בג'קוזי גדול שנמצא בשטח הציבורי של בית המלון אשר כל אורחי המלון רשאים להשתמש בו. בית משפט זה התרשם כי מדובר בתמונה צנועה למדי ולא פרובוקטיבית, שאין בה רמיזות מיניות כלשהן. כמו-כן לא מצא בית המשפט יסוד לחשש כי פרסום התמונה עלול להעלות מחשבות או רעיונות בדבר נטייתן המינית של התובעות, כפי שנטען בסיכומים מטעמן. התובעות אף לא הוכיחו כי הפרסום עלול לבזותן או להשפילן במגזר שאליו הן משתייכות (ראו והשוו ת.א. (שלום – ת"א) 199509/02 מנשה דרור צדיק נ' הוצאת עיתון הארץ בע"מ, תק-של 2004(1), 3130 (אשר נדון בגלגולו האחרון בבית המשפט

בתי המשפט

א 032631/07

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 21/06/2009

בפני: כבוד השופט מיכאל תמיר

העליון ברע"א (6902/06) שעסק במקרה שבו פורסמה תמונתו של גבר חרדי בסמוך לתמונת פרסומת חושפנית של צעירה). התובעות העידו על עצמן שהן נשים מסורתיות, ולא חרדיות או דתיות אדוקות (סעיף 21 לתצהירה של התובעת 1 וסעיף 19 לתצהירה של התובעת 2), ומעדותה של התובעת 1 עולה בנוסף כי היא שומרת שבת באופן חלקי בלבד ונוסעת בשבת (עמוד 14 לפרוטוקול בשורות 28-29). כמו-כן אין חולק כי התובעות נכנסו לגיקוזי מעורב של גברים ונשים יחדיו כשהן לבושות בבגד ים ביקיני.

בית משפט זה איננו סבור, אם כן, כי מדובר בפרסום של תמונה שטבוע בה פוטנציאל של השפלה או לעג, בנסיבות העלולות להביא למימושו של הפוטנציאל (ראו רע"פ 9818/01 ביטון נ' סולטן, פ"ד נט(6) 554, בסעיף 42 לפסק הדין), כאשר המבחן לעניין זה הינו מבחן אובייקטיבי, מבחנו של האדם הסביר (ראו ע"א (מחוזי-ת"א) 3645/07 קוזובר נ' חדשות 10 בע"מ (מיום 12/5/09, פורסם ב"נבו"), בסעיף 14 לפסק הדין). יתר על כן, מהתנהגותן של התובעות עולה כי גם בראייה הסובייקטיבית שלהן לא היה בסיטואציה שבה צולמו התמונות משום לעג או השפלה. בשונה מפסקי הדין שאליהם הפנה ב"כ התובעות, בענייננו ידעו התובעות כי מצלמים אותן (לעומת נסיבות המקרה בת.א. (שלום-אילת) 1511/07 אברגיל שירן נ' סופר מרקט סלעית בע"מ (מיום 2/2/09), לא התנגדו לעצם ביצוע הצילום ואף שיתפו פעולה עם הצלם (בניגוד לנסיבות המקרה בת.א. 1408/99 מרדכי (מוטי) לוי נ' חברת החדשות, תק-מח 2001 (1) 3337), ומכאן שגם בעיניהן הסיטואציה המתועדת בתמונה נשוא התביעה הייתה טבעית ולא משפילה. לפיכך, הנני קובע כי לא מתקיימת בענייננו החלופה בסעיף 2(4) לחוק הגנת הפרטיות, דהיינו "פרסום תצלומו של אדם ברבים בנסיבות שבהן עלול הפרסום להשפילו או לבזותו".

ואולם, אין חולק כי תמונתן של התובעות פורסמה באתר מסחרי, אשר נועד לקדם את בית המלון למטרות רווח. אמנם, כפי שטען ב"כ הנתבעת בסיכומיו, התובעות אינן נשות ציבור, מפורסמות או ידועניות, ולכן פרסום התמונה באתר האינטרנט לא היה צפוי להניב לבית המלון רווחים הנובעים מזהותן של התובעות. יחד עם זאת, על-פי סעיף 2(6) לחוק הגנת הפרטיות כל "שימוש בשם אדם, בכינויו, בתמונתו או בקולו, לשם ריווח" ללא הסכמתו מהווה פגיעה בפרטיות, אף כאשר לא מדובר באישיות ציבורית או ידועה (כך עולה בין היתר גם מפסקי הדין שאליהם הפנה ב"כ התובעות). יצוין כי בניגוד לפסק הדין שאליהם הפנה ב"כ הנתבעת, ת.א. (שלום-ת"א) 47047/08 שרצר (בר) ליאת נ' סמירה (ריבה) רבקה (מיום 30/11/08), בענייננו התובעות הינן הדמויות המרכזיות בתמונה (יחד עם אישה נוספת) ואינן מופיעות בה באקראי או ברקע מאחורי דמות

בתי המשפט

א 032631/07

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 21/06/2009

בפני: כבוד השופט מיכאל תמיר

מפורסמת כלשהי. כמו-כן בשונה מהנסיבות המתוארות בפסק הדין הנ"ל, התמונה נשוא תביעה זו לא צולמה באירוע מתוקשר שהיו צפויים להיות בו צלמים ואורחים ידועים רבים, ולכן לא היה על התובעות לדעת או לצפות כי תמונתן תפורסם.

אין לקבל את טענתו של ב"כ הנתבעת בסיכומיו כי לא מתקיימת החלופה שבסעיף 2(6) לחוק הגנת הפרטיות הואיל ולא הוכח כי הופק רווח כלשהו כתוצאה מפרסום התמונה. לעניין זה, די בכך שהתמונה פורסמה באתר מסחרי שמטרתו הפקת רווח עבור הנתבעת, כאשר נקבע לעניין זה כי **"הפרשנות הראויה למונח "ריווח" היא פרשנות מרחיבה, הכוללת הפקת תועלת מהשימוש ולאן דווקא רווח במונח הצר של המילה"** (ת"א (מחוזי-ת"א) 2578/00 מקדונלד אריאל נ' מקדונלדיס, תק-מח 2002(2), 4667 בעמוד 4673, וכן ראו הפנייתה של כב' השופטת שטרנברג-אליעזר לפסק דינה של כב' השופטת גרסטל בת.א. (ת"א) 19080/91 מיקי ברקוביץ' נ' עיתונות מקומית בע"מ, דינים שלום, יב, 365).

ייתכן שיש לראות בפרסום התמונה גם משום "פרסומו של עניין הנוגע לצנעת חייו האישיים של אדם ... או להתנהגותו ברשות היחיד" כאמור בסעיף 2(11) לחוק הגנת הפרטיות, אך אינני נדרש להכריע בכך, שכן די בכך שהתקיימה החלופה שבסעיף 2(6) לחוק כדי לקבוע שבוצעה פגיעה בפרטיותן של התובעות.

ב"כ הנתבעת טען כי יש להחיל על מרשתת את הוראותיו של סעיף 18(2)(א) לחוק הגנת הפרטיות שלפיו **"במשפט פלילי או אזרחי בשל פגיעה בפרטיות תהא זו הגנה טובה אם נתקיימה אחת מאלה: ... (2) הנתבע או הנאשם עשה את הפגיעה בתום לב באחת הנסיבות האלה: (א) הוא לא ידע ולא היה עליו לדעת על אפשרות הפגיעה בפרטיות..."**. ואולם, אין חולק כי בעלי המלון ידעו שבכוונתו של הצלם מטעם בייטק לצלם תמונות בשטח המלון אשר יופצו באתר האינטרנט של הנתבעת. בנוסף לכך, מר זילברמן הצהיר כי נציגת המלון התלוותה אליו לצילומים (סעיף 5 לתצהיר), ובחקירתו העיד באופן מפורש כי "התבקשתי להיכנס לג'קוזי על-מנת לצלם מתרחצים" (עמוד 20 לפרוטוקול בשורות 7-8). משידעה הנתבעת כי בכוונתו של הצלם לצלם תמונות של מתרחצים בחדר הג'קוזי, ברי כי ידעה או שלכל הפחות היה עליה לדעת על אפשרות הפגיעה בפרטיות באם יפורסמו תמונות של מתרחצים ללא קבלת הסכמתם.

בתי המשפט

א 032631/07

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 21/06/2009

בפני: כבוד השופט מיכאל תמיר

אשר על כן, הנני קובע כי פרסום תמונתן של התובעות באתר האינטרנט של הנתבעת מהווה פגיעה בפרטיותן של התובעות, ומכאן שהנתבעת ביצעה עוולה אזרחית כלפי התובעות, כאמור בסעיף 4 לחוק הגנת הפרטיות.

אינני מקבל את טענתה של הנתבעת כי הפגיעה שיצר הפרסום הינה פגיעה זניחה של מה בכך, ולחילופין כי לא נגרם לתובעות כל נזק. כמו-כן אין כל ממש בטענתו של ב"כ הנתבעת כי הפגיעה מסתכמת בחשיפת התמונה לאדם אחד בלבד, בן זוגה של התובעת 1. התמונה התפרסמה באתר האינטרנט של המלון במשך למעלה משנתיים, כאשר על-פי תצהיר עדותו הראשית של מר זילברמן, במשך כחצי שנה החל מיום 17/12/06 נכנסו לאתר האינטרנט 1,266 מבקרים (סעיף 11 לתצהיר). אף אם נקבל את גרסתו של מר זילברמן, וכאשר הנתבעת לא הציגה בפני בית המשפט נתונים לגבי מספר המבקרים ביתר התקופה שבה פורסמה התמונה, אפשר להעריך כי ביקרו באתר כ- 5,000 איש במשך כשנתיים. יתר על כן, מר זילברמן העיד בחקירתו כי "היו שינויים בשנים האחרונות. אני מבין היו יותר גולשים וכעת יש יותר פעילות" (עמוד 29 לפרוטוקול בשורות 8-4). בנוסף וללא כל קשר למספר המבקרים באתר בפועל, התרשמותי היא כי נגרמה לתובעות עוגמת נפש כתוצאה מעצם פרסום התמונה באתר האינטרנט בניגוד לרצונן.

באשר לעוולת הרשלנות, הנני מקבל את טענותיו של ב"כ התובעות לפיהן הנתבעת חבה חובת זהירות מושגית כלפי אורחי המלון, וכן חובת זהירות קונקרטית כלפי התובעות אשר צולמו בעת שהתארחו במלון ואשר נעשה שימוש בתמונתן. כמו-כן הנני סבור שהיה על הנתבעת לצפות כי התובעות עלולות להיפגע מפרסום התמונה ללא ידיעתן וללא קבלת הסכמתן, וכי הנתבעת התרשלה כאשר לא נקטה באמצעי הזהירות הסבירים על-מנת למנוע את הפרסום בהעדר הסכמת התובעות. יחד עם זאת, משלא הציגו התובעות בפני בית המשפט ראיות לנזקים מוחשיים שנגרמו להן כתוצאה מהפרסום, הנני סבור כי יש לחייב את הנתבעת בפיצויים אך ורק מכוח סעיף 29א' לחוק הגנת הפרטיות הקובע כדלקמן:

"במשפט בשל עוולה אזרחית לפי סעיף 4, רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע פיצוי שלא יעלה על 50,000 ₪ בלא הוכחת נזק".

בעת קביעת שיעור הפיצויים רשאי בית המשפט להתחשב בשורה של שיקולים. בין היתר רשאי בית המשפט להפחית מגובה הפיצוי כאשר הנתבע לא התכוון לפגוע בפרטיות (סעיף 22(2) לחוק)

בתי המשפט

א 032631/07

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 21/06/2009

בפני: כבוד השופט מיכאל תמיר

וכאשר נקט בצעדים להפסקת הפרסום (סעיף 22(3) לחוק). בענייננו, לא מדובר בתמונה אשר פורסמה בכוונה לפגוע בתובעות, וכן אין חולק כי התמונה הוסרה מן האתר מייד כאשר התובעות ביקשו להסירה (סעיף 10 לתצהירו של מר זילברמן וכן עדותה של התובעת 1 עצמה בעמוד 13 שורות 20-23 לפרוטוקול). בנוסף, כאמור, לא מדובר בתמונה אשר עלולה להשפיל או לבזות את התובעות. בנסיבות אלה, הנני מעמיד את גובה הפיצוי על סך של 10,000 ₪ לכל אחת מהתובעות.

בנסיבות העניין, בית משפט זה אינו מוצא לנכון לקבוע כי התובעות נושאות באשם תורם לפרסום התמונה באתר האינטרנט, אם כי העובדה שהתמונה צולמה בהסכמתן של התובעות הובאה אף היא במסגרת השיקולים לקביעת סכום הפיצוי.

לאור כל האמור לעיל, הנני מחייב את הנתבעת לשלם לכל אחת מן התובעות סך של 10,000 ₪, בצירוף הפרשי הצמדה וריבית ממועד הגשת התביעה ועד למועד התשלום בפועל.

כמו-כן הנני מחייב את הנתבעת לשלם לתובעות יחד סך של 1,000 ₪ בגין הוצאות משפט, בצירוף הפרשי הצמדה וריבית ממועד הגשת התביעה ועד למועד התשלום בפועל, וכן סך נוסף של 4,000 ₪ + מע"מ בגין שכר טרחת עו"ד, בצירוף הפרשי הצמדה וריבית מהיום ועד למועד התשלום בפועל.

המזכירות מתבקשת להעביר העתק של פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, כ"ט בסיוון תשס"ט (21 ביוני 2009), בהעדר הצדדים.

מיכאל תמיר, שופט